

Sygn. akt I UK 324/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania S. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczony od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt III AUa 947/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 13 maja 2014 r., którym oddalono odwołanie S. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Kielcach z dnia 21 sierpnia 2013 r., odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie prawa do

emerytury, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia

(nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane).

Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania. Podnosi się w nim bowiem jedynie, że „Sąd II instancji, podobnie jak Sąd I instancji, błędnie stwierdził, że wykonywana przez wnioskodawcę w okresie od 20 października 1979 r. do 10 sierpnia 1986 r. praca nie miała charakteru pracy w szczególnych warunkach, ponieważ wnioskodawca nie wykonywał w tym okresie pracy wymienionej w wykazie A dział X poz. 11 będącego załącznikiem nr 1 do uchwały Zarządu „S.” CZSS z dnia 11 lipca 1983 r., tj. ani jako piekarz, ani jako ekspedytor wyrobów gotowych, podczas gdy następnie sąd stwierdza, że wnioskodawca wykonywał prace polegające na wykonywaniu czynności administracyjnych związanych z pełnioną funkcją kierowniczą, zajmował się przyjmowaniem i wydawaniem mąki, wydawaniem i liczeniem chleba oraz rozliczaniem konwojentów. Błędne twierdzenie obu Sądów oparte jest na nieuzasadnionym argumencie, zgodnie z którym czynności administracyjne wykonywane dodatkowo przez wnioskodawcę na nowym stanowisku pracy powodowały, iż wykonywana przez niego praca nie miała charakteru pracy w warunkach szczególnych oraz że pracując na stanowisku kierowniczym nie zajmował się bezpośrednio wypiekiem pieczywa, co zdaniem obu sądów dyskwalifikuje możliwość zaliczenia pracy wnioskodawcy jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych”. Z tego rodzaju stwierdzeń nie wynika nawet to, jakie przepisy prawa miałyby naruszyć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, na

czym miałyby polegać ich naruszenie. Podstawy skargi nie podlegają zaś badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, wobec czego o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może przekonać argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw.

Oznacza to, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.